

да се учи още отъ дѣте. Дѣте-то трѣбува да се кара да изговаря само чисты, ясны слова и думы и да глѣда да изговаря съгласны-ты буквы нито много остро, нито много глухо; така само може се приучи ухо-то съ врѣмя да распознава право-то отъ криво-то и добро-то отъ лоше-то. Ако дѣте-то всякога бѣде изричало буквы-ты ясно и благогласно, то можемъ да бѣдемъ увѣрени, че языкъ-тъ му е добръ и че ще си върши работѣ-тъ както приличя. Затова и не бива да се трыпи да говорятъ дѣтца-та, ужъ на шегѣ, така лоше и криво, както говорятъ други хора, та съ това да имъ се присмивать, или да говорятъ по нѣкое похабено наречіе.

Языкъ-тъ трѣбува да се глѣда и като орѣдіе на вкуса. Нерва-та за вкусъ излиза изъ мозъка, та се разстила по языка и се свръшя на тънky кончицы, които правятъ ситны брадавичкы по поврхнинѣ-тъ му. До тѣя брадавичкы трѣбува да се досягне всичко, чтото искамы да накусимъ; нѣ за да се досягне то трѣбува понапрѣждъ да се растопи. Языкъ-тъ мръда и се трѣка о това, чтото накушямы и мы усѣщямы горчиво, сладко, люто, кисело и пр.

Колкото се подвигаетъ истѣнченый животъ отъ цивилизаціѣ-тъ, толкова повече се истѣнчява чловѣку и чюство-то да пробира съ что похубаво да се храни, и той глѣда какъ похарно да си сготви за да му бѣде поугодно на вкусъ. Това чюство прѣкалено може се изроди и отъ това чловѣкъ става *сладкокусець* (gourmand), та по-пять, десять пѣти прѣмѣта изъ уста-та си сладкый замагъ за да му се наслади до сытость прѣди да го глѣтне. Такыва сладкокусець е имало въ всяко врѣмя, кога владало